

[Statsministeren.]

vilkårene på de internationale pengemarkeder. Da vi fastsatte den til 6 pct., lå euro-dollarrenten — og det er jo det, der i virkeligheden spiller alt afgørende ind i den europæiske økonomiske situation — på omkring 6 pct. I løbet af foråret steg denne rente, og diskontoforhøjelsen i marts var udtryk for en tilpasning til denne udvikling på de internationale markeder. Da valutaspekulationen satte ind og belastede de internationale kapitalmarkeder, kom der pludselig skred i rentesatserne på disse internationale markeder. Vi har her i maj og juni haft rentesatser for euro-dollar på både 10, 11 og 12 pct. Dér har man den forklaring, som dækker nødvendigheden af, at den danske diskontoforhøjelse blev, som vi fik den, og jeg mener ikke, den på denne baggrund kan betegnes som overdreven. Jeg vil også føje til, at når man har set euro-dollarrenten i løbet af ganske kort tid stige fra 6 pct. til 12 pct., må det anses for tvivlsomt, om en lidt kraftigere diskontoforhøjelse i marts kunne have fritaget os for den tilpasning til de internationale rentesatser, som vi foretog i maj.

Det er rigtigt, at økonomiske skøn altid er behæftet med usikkerhed. Men når oppositionen foreslår en skatteudskrivning, der er ca. 1.750 mill. kr. lavere end den, regeringen efter en grundig afvejning af behovene er nået til, mener jeg, man lukker øjnene for kendsgerningerne. Vi har jo i de forløbne år set mangfoldige eksempler på, at en påbegyndt stabilisering smuldrede hen, fordi man slap taget i tøjlerne. Det vil regeringen ikke være med til. Vi har pålagt befolkningen byrder. Så skal disse byrder også føre til resultater. Ingen kan love hurtige og lette resultater; dertil er situationen for alvorlig. Problemerne vil fortsat kræve en indsats. Det, regeringen kan love, er, at denne indsats vil blive gjort.

Jeg vil dernæst gerne gøre nogle bemærkninger om arbejds- og samarbejdsvilkårene her i folketinget, som jo har været draget stærkt frem. Socialdemokratiet og SF har ved flere lejligheder rettet hårde bebrejdelser mod regeringen, idet man hævder, at regeringen jager lovforslagene igennem tinget uden at tage hensyn til oppositionens synspunkter. Dette er ikke rigtigt. Oppositionen har reelle muligheder for at gøre sine synspunkter gældende. Det er imidlertid en selv-

følgelig forudsætning, at forhandlingerne i udvalgene og her i tinget må ske på grundlag af fremsatte forslag i overensstemmelse med forslagenes politiske hovedlinje. Inden for sådanne rammer — og det er de normale parlamentariske rammer; jeg har aldrig kendt dem anderledes i de 12 år, jeg har siddet i tinget — kan oppositionen gøre sin indflydelse gældende. Det svarer helt til det normale arbejdsgrundlag.

Jeg vil også gerne sige i anledning af de bemærkninger, der blev fremført specielt om formen for forhandlingerne omkring forsvarsreformen, at den holdning, vi mødte under forhandlingerne i forsvarsudvalget, kan jeg ikke anse for rimelig. Oppositionen kan ikke forlange, at dens politik skal have prioritet fremfor den politik, regeringen lægger frem. Socialdemokratiet ville i forsommeren kun forhandle realiteter, hvis regeringen opgav sine egne forslag og accepterede socialdemokratiets linje. Det var i virkeligheden det samme, vi mødte i spørgsmålet om byrdefordelingen. Der er ingen rimelighed i, at oppositionen på den måde vil diktere den politiske linje. Hvis det er oppositionens vilkår for at deltage i realitetsforhandlinger, så har regeringen ingen mulighed for at gøre andet end at konstatere, at det ikke er muligt at opnå realitetsforhandlinger med oppositionen.

Til de udenrigspolitiske betragtninger, der er fremført, vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger. Jeg vil allerførst sige, ikke mindst i anledning af det, som hr. Gert Petersen drog frem, at Danmarks udenrigspolitik bygger på Danmarks medlemskab af NATO i overensstemmelse med den gældende traktat, således som det blev erklæret ved regeringens dannelse i februar 1968. Jeg vil gerne føje til, at spørgsmålet om en ændret sikkerhedspolitisk placering for Danmark efter min mening er uden aktualitet under de nuværende forudsætninger. Jeg mener ikke, at Danmark vil kunne gavne afspændingsbestrebelseerne i nogen tænkelig henseende ved i dag at foretage en sådan ændring.

Når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at det må være klart for alle, at vi lever i en tid, der er præget af stadige forandringer både i det internationale mønster og i de enkelte lande, og at mange tendenser i udviklingen taler for at få prøvet traditionelle